

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2008 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VI Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia S.A.	– Anna Orłowska
Sędzia S.A.	– Wanda Lasocka
Sędzia S.A.	– Zofia Markowska
Protokolant st. sekr. sąd.	- Małgorzata Mrozowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2008 r. w Warszawie
na rozprawie
sprawy z powództwa „A” Sp. z o.o. w D
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi
na skutek apelacji powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
z dnia 28 czerwca 2007 r. sygn. akt XVII AmE 238/06
oddala apelację

Sygn. akt VI A Ca 1230/07

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2007 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie „A ” sp. z o.o. w D od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 listopada 2006 r. Nr DPE-4113-4323/2004/2006/9120/KJ.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i wnioski:

Na wniosek „A ” Sp. z o.o. z siedzibą w D z dnia 17 czerwca 2004 r. zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia „A ” Sp. z o.o. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi w miejscowościach D i S .

Pismem z dnia 20 września 2006 r. Główny Inspektor Inspekcji Handlowej poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wynikach kontroli przeprowadzonych w prowadzonej przez „A ” Sp. z o.o. stacji paliw w miejscowości D . W toku tych kontroli ujawniono, że wnioskodawca prowadził obrót paliwami ciekłymi, których parametry jakościowe nie były zgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach. W toku kontroli, przeprowadzonych w dniach 13.06.2006 r. oraz 20.06.2006 r. pobrano ze zbiorników na tej stacji paliw próbki oleju napędowego, które następnie przewieziono do akredytowanego Laboratorium –POLCARGO International Sp. z o.o. w Szczecinie, celem zbadania zgodności jakości paliwa z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla

paliw ciekłych. W wyniku przeprowadzonych badań próbki oleju napędowego stwierdzono zawyżoną zawartość siarki, która wyniosła - dla próbki pobranej w dniu 13 czerwca 2006 r. -368 mg/kg, natomiast - dla próbki pobranej w dniu 20 czerwca 2006 r. -185 mg/kg, podczas gdy powinna wynosić max 50 mg/kg, przy tolerancji 54.

W dniu 5 października 2006 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęły wyjaśnienia „A” Sp. z o.o. dotyczące kontroli przeprowadzonych na stacji paliw w D . W w/w piśmie powódka poinformowała, iż według jego wiedzy i posiadanych dokumentów, paliwo znajdujące się na stacji paliw w dniu kontroli tj. w dniu 13 czerwca 2006 r. dostarczyła firma „A” Sp. z o.o. z G , z którą powódka współpracowała. Kontrolerom została przedstawiona faktura zakupu, natomiast jak wynika z oświadczenia powodowej Spółki dostawca nie dostarczył atestu na kontrolowaną partię oleju napędowego.

Pismem, które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 20 października 2006r. powódka poinformowała, że w dniu 18 października 2006 r. celem całkowitego wyeliminowania nierzetelnych dostawców paliwa dla stacji będących w posiadaniu „A” Sp. z o.o., podpisała umowę o współpracy i dostawie paliw w sieci partnerskich stacji w D: i w D

Decyzją z dnia 7 listopada 2006 r. Nr DPE-4113-4323/2004/2006/9120/KJ Prezes Urzędu Regulacji Energetyki postanowił odmówić „A” Sp. z o.o. z siedzibą w D koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust 1pkt 4 ustawy Prawo energetyczne polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Decyzja powyższa oparta została na następujących rozważaniach Prezesa URE : Wnioskodawca „A” sp. z o.o. w D nie poinformowała Urzędu Regulacji Energetyki o kontrolach Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej przeprowadzonej w dniach 13 i 20 czerwca 2006 r. na sprowadzonej przez nią stacji paliw w D . Z akt

administracyjnych wynikało, że powodowa Spółka posiadała stację paliw w D i S

Prezes URE wskazał, że wymóg uzyskania koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej stanowi z jednej strony ograniczenie swobody prowadzenia tej działalności, z drugiej jednak ma on stanowić swoistą gwarancję dla kontrahentów i klientów, iż przedsiębiorca, który uzyskał koncesję będzie prowadził działalność zgodnie z przepisami prawa i że daje rękojmię prawidłowego prowadzenia tej działalności.

Zgodnie z art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca jest obowiązany spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności gospodarczej, w szczególności dotyczące ochrony przed zagrożeniem życia, zdrowia ludzkiego i moralności publicznej, a także ochrony środowiska. Jedną z ustaw, w której zawarte są warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz warunki dotyczące ochrony środowiska, jest ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i biopaliw ciekłych. Zgodnie z art. 6 ust. 1 tej ustawy zabrania się obrotu paliwami ciekłymi, które nie spełniają wymagań jakościowych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 4 ust. 2 albo art. 5 ust. 3 tej ustawy.

Przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i biopaliw ciekłych przewidują za wprowadzanie do obrotu paliw o niewłaściwej jakości odpowiedzialność karną, zarówno za działanie umyślne, jak i nieumyślne. Oznacza to, że karnie odpowiada zarówno przedsiębiorca, który świadomie wprowadza do obrotu paliwo o niewłaściwej jakości, jak i ten, który dopuszcza się tego nieświadomie. Przedsiębiorca, który świadomie wprowadzał do obrotu paliwo o niewłaściwej jakości podlega karze grzywny do 500.000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 3, natomiast przedsiębiorca, który nieświadomie wprowadzał do obrotu paliwo o niewłaściwej jakości podlega karze grzywny do 250.000 zł.

W przedmiotowej sprawie, na podstawie informacji przedstawionych przez Głównego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, jednoznacznie stwierdzono, iż przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie koncesji prowadził obrót paliwami ciekłymi, których parametry jakościowe nie były zgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 prawa energetycznego wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi takimi jak olej napędowy czy benzyna silnikowa, możliwe jest dopiero po uzyskaniu koncesji. Od powyższej zasady ustawodawca przewidział wyjątek określony w art. 28 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i biopaliw ciekłych, która to ustawa weszła w życie w dniu 19 marca 2004 r. Zgodnie z art. 28 tej ustawy przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi, która do dnia jej wejścia w życie nie wymagała uzyskania koncesji, mogą ją wykonywać na dotychczasowych zasadach do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, pod warunkiem złożenia wniosku o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi najpóźniej w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia tej ustawy w życie.

Wniosek „A ” Sp. z o.o. o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi został złożony 18 czerwca 2004 r.. Oznacza to, zgodnie z art. 28 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i biopaliw ciekłych, że przedsiębiorca mógł wykonywać działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi przed uzyskaniem stosownej koncesji.

Zgodnie z art. 50 pkt. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca:

a) spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją,

b) daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

Biorąc pod uwagę okoliczność, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu paliwa ciekłe nie spełniające wymagań jakościowych, Prezes URE uznał, że Przedsiębiorca nie spełnia warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej wnioskiem o udzielenie koncesji z powodu rażącego naruszenia obowiązujących przepisów. Przedsiębiorca naruszył bowiem art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw biopaliw ciekłych w związku z art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Oznacza to, że przedsiębiorca nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją, o której mowa w art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Prezes URE podkreślił, iż działanie takie, w myśl art. 35 ust. 3 prawa energetycznego, stanowi podstawę odmowy udzielenia koncesji.

W dniu 27 listopada 2007 r. A Sp. z o.o. z siedzibą w D wniósł odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Powód zarzucił zaskarżonej decyzji obrazę przepisów prawa materialnego, tj.

- 1) przepisu art. 22 Konstytucji RP w związku z art. 6 oraz art. 15 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, poprzez faktyczne ograniczenie prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę — A Sp. z o.o., pomimo że takie działanie organu koncesyjnego byłoby dopuszczalne tylko z uwagi na konieczność ochrony ważnego interesu publicznego i wyłącznie w oparciu o warunki określone przepisami prawa, z zachowaniem zasady proporcjonalności stosowanych środków do istniejącego stanu faktycznego. Żadna z powyższych przesłanek nie została spełniona w przedmiotowej sprawie zdaniem powoda;
- 2) przepisu art. 35 ust. 3 Prawa energetycznego w związku z art. 56 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez odmowę udzielenia koncesji przedsiębiorcy mimo niewystąpienia żadnej z

przesłanek negatywnych, upoważniających organ koncesyjny do odmowy udzielenia koncesji;

- 3) przepisu art. 35 ust. 3 Prawa energetycznego w związku z art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, poprzez przyjęcie, że negatywny wynik badania przez organ koncesyjny niedookreślonego pojęcia prawnego „rękojmi prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją” może stanowić samoistną przesłankę odmowy udzielenia koncesji;

oraz obrazę przepisów postępowania tj.

- 1) przepisu art. 77 § 1 oraz art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 30 ust. 1 Prawa energetycznego poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego na skutek dowolnej oceny dowodów przez Prezesa URE oraz niewypełnienie obowiązku zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, co skutkowało błędnym stwierdzeniem, iż A Sp. z o.o. nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.
- 2) przepisu art. 107 § 1 i § 3 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 Prawa energetycznego polegające na braku dostatecznego uzasadnienia faktycznego i prawnego decyzji, zawierającego wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, którym dał wiarę oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności - w szczególności w sytuacji, gdy A Sp. z o.o. przedstawiło dowody świadczące o podjęciu działań zapobiegających naruszaniu w przyszłości przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2004r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i biopaliw ciekłych

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów odwołania dotyczących naruszenia przepisów administracyjnych uznał, że są one chybione, bowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ewentualne uchybienia popełnione przed Urzędem nie są przedmiotem postępowania sądowego, gdyż Sąd Ochrony Konkurencji i

Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy uwzględnieniu zasad ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym.

Stan faktyczny nie jest sporny między stronami. Przedmiotem sporu jest fakt odmowy udzielenia koncesji, pomimo niewystąpienia żadnej przesłanki negatywnej stosownie do treści art. 35 prawa energetycznego.

Zgodnie z art. 50 prawa energetycznego, w sprawach nieuregulowanych przepisami tej ustawy w zakresie działalności przedsiębiorstw energetycznych stosuje się przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Na podstawie art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji, organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca:

- a) spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją,
- b) daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

W/w regulacje dają Prezesowi URE prawo do oceny, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonania działalności objętej koncesją.

Wymóg dawania takiej rękojmi należy więc traktować jako jeden z warunków uzyskania koncesji, gdyż w przeciwnym razie regulacja art. 50 pkt 2 stawałaby się zbędna. W konkretnym stanie faktycznym w ocenie Sądu Okręgowego powódka w sposób wysoce lekceważący naruszyła obowiązujące przepisy. Stosownie bowiem do treści art. 28 ustawy z dnia 24 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych podmioty prowadzące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi, która na

podstawie przepisów dotychczasowych nie wymagała uzyskania koncesji, mogą ją wykonywać na dotychczasowych zasadach do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, pod warunkiem złożenia wniosku o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi najpóźniej w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy tj. od dnia 19 marca 2004 r. Bezsporne pozostaje, że powódka prowadziła stację w D , o prowadzeniu której nie poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Bez znaczenia pozostaje podnoszona przez powódkę okoliczność, że stację tę nabyła w 2006 r., zaś z wnioskiem o udzielenie koncesji wystąpiła w 2004 r., bowiem zgodnie z powołanym wyżej przepisem obowiązkiem powoda było poinformowanie Prezesa o nabyciu i prowadzeniu nowej stacji. Ponadto obowiązek ten wynikał z treści art. 35 ust. 1 p. 2 prawa energetycznego, który stanowi, że wniosek o udzielenie koncesji winien określać przedmiot i zakres prowadzonej działalności. A zatem do obowiązków powódki należało złożenie uzupełniającego wniosku informującego o rozszerzeniu zakresu prowadzonej działalności o stację w D .

Zatajenie faktu prowadzenia stacji w D oznacza, że powódka prowadziła tam działalność nielegalnie. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem powódki, że to na Prezesie Urzędu spoczywał obowiązek zażądania informacji o prowadzeniu w/w stacji, w sytuacji gdy o prowadzeniu działalności na tej stacji nie został powiadomiony. Próba przerwania na Prezesa ciężącego na powódce obowiązku pozostaje nieudolną linią jej obrony. Podkreślenia wymagało, że to właśnie na tej nieujawnionej stacji w D powódka wprowadziła do obrotu paliwo niezgodne z normą, a zatem naruszyła art. 6 ustawy z 24 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, gdy tymczasem na stacjach wskazanych we wniosku o koncesję tj. D: ... i K sprzedawała paliwo zgodne z obowiązującymi normami, co wynikało z protokołów kontrolnych.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, iż przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i biopaliw ciekłych przewidują za wprowadzanie do obrotu paliw o niewłaściwej jakości odpowiedzialność karną, zarówno za działanie umyślne, jak i nieumyślne. Oznacza to, że karnie odpowiada zarówno przedsiębiorca, który świadomie wprowadza do obrotu paliwo o niewłaściwej jakości, jak i ten, który dopuszcza się tego nieświadomie. Przedstawienie przez powoda dowodów świadczących o podjęciu działań zapobiegających naruszeniu w przyszłości przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2004r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i biopaliw ciekłych, a także incydentalny charakter zdarzenia w żaden sposób nie wpływają w przedmiotowej sprawie na potwierdzenie zapewnienia przez wnioskodawcę rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Podniósł, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o incydentalnym zdarzeniu można byłoby mówić, gdyby miało ono miejsce na stacji wskazanej we wniosku. Wówczas takie zdarzenie w zależności od okoliczności może nie stanowić przeszkody dla uzyskania koncesji.

Prawidłowe jest zatem zdaniem Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie odmawiające wydania koncesji, bowiem w tej tak wyjątkowej sytuacji, gdy ubiegający się o koncesję przedsiębiorca zataja przed Prezesem Urzędu fakt posiadania w D stacji, na której w dodatku sprzedaje paliwo niespełniające przewidzianych norm, zachowuje się na tyle negatywnie, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że będzie rzetelnie w przyszłości prowadził działalność na przyznanych mu w ramach koncesji stacjach paliw. Sąd ten uznał przy tym, że, jak słusznie w zaskarżonej decyzji wskazał Prezes URE, brak rękojmi należytego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją nie jest niedookreślonym pojęciem prawnym, bo znajduje swój wyraz w naruszeniu art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw, zgodnie z którym zabronione jest wprowadzanie do obrotu paliw, które nie spełniały

wymagań jakościowych szczegółowo określonych w przepisach wykonawczych do tej ustawy. W zaistniałej sytuacji należy uznać, iż Prezes URE miał podstawy do odmowy udzielenia koncesji powodowi.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją powodowa Spółka zarzucając Sądowi Okręgowemu obrazę przepisów prawa materialnego a to: przepisu art. 35 ust. 3 Prawa energetycznego w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez uznanie za zgodną z prawem decyzję Prezesa URE w przedmiocie odmowy udzielenia koncesji Spółce „A ”, pomimo niewystąpienia żadnej z przesłanek określonych w przepisach prawa, upoważniających organ koncesyjny do odmowy udzielenia koncesji; przepisu art. 35 ust. 3 Prawa energetycznego w zw. z art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, poprzez przyjęcie, że negatywny wynik badania przez organ koncesyjny niedookreślonego pojęcia prawnego „rękojmi prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją” może stanowić samoistną przesłankę odmowy udzielenia koncesji oraz błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia, a mianowicie uznanie, że powódka świadomie zataiła przed organem koncesyjnym fakt prowadzenia stacji paliw w D , co stanowi przesłankę braku rękojmi należytego wykonywania przez powódkę działalności objętej koncesją.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie przedmiotowej decyzji, a z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie ma uzasadnionych podstaw prawnych i nie zasługuje zatem na uwzględnienie.

W apelacji skarżąca zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów art. 35 ust 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne oraz w/w przepisu w zw. z art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca

2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przez uznanie za zgodną z prawem zaskarżonej decyzji w przedmiocie odmowy udzielenia koncesji mimo niewystąpienia żadnej z przesłanek określonych w przepisach prawa upoważniających organ koncesyjny do odmowy udzielenia koncesji oraz przez przyjęcie, że negatywny wynik badania przez organ koncesyjny niedookreślonego pojęcia prawnego „rękojmi prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją” może stanowić samodzielną przesłankę odmowy udzielenia koncesji.

Zarzuty te nie są trafne. Skarżąca podnosi, iż ustawodawca w art. 56 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w sposób wyczerpujący określił przesłanki, które upoważniają organ koncesyjny do odmowy udzielenia koncesji i wśród nich nie ma przesłanki stwierdzenia braku rękojmi prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej. Wprawdzie z przepisu tego wynika, iż organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji w przypadkach określonych w odrębnych przepisach, ale zgodnie z obowiązującymi zasadami legislacji, chodzi tu o przepisy zawarte w odrębnych ustawach. Taką właśnie odrębną ustawą jest ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne. Zgodnie z przepisem art. 32 ust. 1 pkt 4 Prawa energetycznego wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii wymaga uzyskania koncesji, a przepis art. 35 ust. 3 tej ustawy określa przesłanki odmowy udzielenia takiej koncesji przez Prezesa URE. Jak wynika zaś z art. 35 ust. 3 Prawa energetycznego Prezes URE odmawia udzielenia koncesji, gdy wnioskodawca nie spełnia wymaganych przepisami warunków.

Zgodnie z art. 50 w/w ustawy w sprawach nieuregulowanych przepisami ustawy Prawo energetyczne w zakresie działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych, w tym przeprowadzania przez Prezesa URE kontroli zgodności wykonywanej działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych z udzieloną koncesją, stosuje się przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zatem w sprawie odmowy

udzielenia przez Prezesa URE koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie dystrybucji paliw, która jest uregulowana przepisami ustawy Prawo energetyczne, przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie mają zastosowania, znajdują natomiast zastosowanie co do warunków wymaganych dla udzielenie tej koncesji.

Z treści przepisu art. 50 ust. 2 ustawy o swobodzie wykonywania działalności gospodarczej wynika, iż organ koncesyjny, w sprawie niniejszej Prezes URE, przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany ma prawo do stwierdzenia czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania tej działalności, zaś z treści przepisu art. 52 tej ustawy, że organ koncesyjny zarządza przetarg, gdy liczba przedsiębiorców spełniających warunki udzielenia koncesji i dających rękojmię prawidłowego wykonywania działalności nią objętej jest większa niż liczba koncesji przewidzianych do udzielenia. Jak widać powyższego ubiegający się o koncesję przedsiębiorca musi nie tylko spełniać ustawowe warunki jej udzielenia, ale też jednocześnie dawać rękojmię prawidłowego wykonywania koncesjonowanej działalności. Zatem stwierdzenie, iż przedsiębiorca ubiegający się o koncesję nie daje gwarancji prawidłowego wykonywania objętej nią działalności stanowi podstawę do przyjęcia, że nie spełnia wymaganych przepisami warunków, a co za tym idzie jest wystarczającą podstawą do odmowy w myśl art. 35 ust. 3 Prawa energetycznego udzielenia tej koncesji przez Prezesa URE.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, w sprawie niniejszej nie ulega wątpliwości, jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, iż dokonana przez Prezesa URE ocena, że powodowa Spółka nie daje gwarancji prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją, o którą się ubiega, jest w pełni uzasadniona. Bezsporne w sprawie jest bowiem, że powodowa Spółka prowadziła stację paliw w D , o której istnieniu nie powiadomiła Prezesa URE, choć ten obowiązek na niej ciążył i na której sprzedawała

paliwo niespełniające norm przewidzianych prawem. Trzeba mieć na uwadze, że w momencie nabycia stacji paliw w D. w 2006 r., powódka wiedziała o obowiązku powiadomienia o tym fakcie Prezesa URE i uzyskania koncesji na jej prowadzenie, bo już w 2004 r. złożyła wniosek o udzielenie jej koncesji na prowadzenie posiadanych wcześniej stacji w D. i S., a mimo to nie powiadomiła o tym zdarzeniu pozwanego Prezesa ani nie złożyła uzupełniającego wniosku o rozszerzeniu zakresu prowadzonej działalności o stację paliw w D. Dodatkowo na stacji tej powódka sprzedawała paliwa, których parametry jakościowe nie były zgodne z określonymi w obowiązujących przepisach. Trafnie uznał Sąd Okręgowy, że należało podkreślić, iż fakt sprzedawania przez powódkę nieodpowiadającego normom paliwa na stacji w D. stwierdzono w czasie przeprowadzanych tam kontroli dwukrotnie i że w tym samym czasie na stacjach, których prowadzenie było zgłoszone przez powódkę Prezesowi URE sprzedawane paliwo odpowiadało parametrom określonym w przepisach. Wobec powyższego zasadna jest ocena Sądu I instancji, że w tej sytuacji zachowanie przedsiębiorcy jest na tyle negatywne, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że będzie rzetelnie prowadził w przyszłości działalność na przyznanym mu w ramach koncesji stacjach paliw. Zatem słusznie uznał Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, że powodowa Spółka nie daje rękojmi należytego wykonywania działalności o udzielenie koncesji na którą, się ubiega.

Wymóg uzyskania koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie dystrybucji paliw ciekłych stanowi ustawowe ograniczenie konstytucyjnej swobody prowadzenia takiej działalności, ale dopuszczone przez art. 22 Konstytucji po to, by stanowić swoistą gwarancję dla konsumenta, iż przedsiębiorca, który uzyskał koncesję daje rękojmię, że będzie prowadził tę działalność zgodnie z przepisami prawa. Ograniczenie zatem swobody prowadzenia działalności gospodarczej stanowi sama konieczność uzyskania koncesji, natomiast wymóg dawania rękojmi

prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem o udzielenie koncesji, nie stanowi ograniczenia swobody jej prowadzenia, a jedynie przesłankę jej należytego wykonywania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podst. art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz Sądu